

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1CoR/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116206296
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:4116206296.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej v právnej veci žalobcu: O. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt Z. C. XXX, XXX XX Z. C., štátny občan A., zastúpeného Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., Pribinova 20, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 50 491 300 proti žalovanému: A. C., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt O. XXX/XXX, XXX XX Z. P., štátny občan A., zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3618/44, 841 02 Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 52 262 821 o zrušenie rozhodcovského rozsudku o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 29Cr/6/2016-213 zo dňa 28.10.2021 takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 29Cr/6/2016-213 zo dňa 28.10.2021 v napadnutom výroku II. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania potvrduje.

II. Súd nepriznáva žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava V ako súd prvej inštancie napadnutým uznesením výrokom I. konanie zastavil a výrokom II. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, a to s poukazom na ustanovenia § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Nitra dňa 9.3.2016 domáhal, aby súd v celom rozsahu zrušil rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu Royal Development sp. zn. RD/129/2015 zo dňa 4.1.2016. Dňa 29.9.2020 žalobca doručil súdu prvej inštancie späťvzatie žaloby z dôvodu, že žalobca prešiel oddĺžením a dôvodom na ukončenie konkurzu bola skutočnosť, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu, pričom žalobca mal za to, že súdne konanie v uvedenej veci bolo vedené už v čase vyhlásenia konkurzu na majetok žalobcu a preto malo byť už zo zákona zastavené. Žalobca zároveň navrhol, aby súd nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí ustálil, že žalobca ako strana sporu oprávnená disponovať so žalobou prejavil svoju vôľu, aby súd o spore nekonal a nerozhodol meritórne, v nadväznosti na čo súd prvej inštancie konanie zastavil podľa § 145 ods. 1 CSP s tým, že ku späťvzatiu žaloby súd prvej inštancie nežiadal súhlas žalovaného, nakoľko v spore sa neuskutočnilo pojednávanie vo veci samej, a teda na prípadný nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby by nebolo možné prihliadať. Podľa názoru súdu prvej inštancie zavinenie na zastavení konania procesne možno pričítať žalobcovi. K tvrdeniu žalobcu, že vzhľadom na konkurz vyhlásený na jeho majetok, ktorý bol medzičasom zrušený z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu, malo byť predmetné konanie zo zákona zastavené, súd prvej inštancie uviedol, že vyhlásenie konkurzu na majetok žalobcu a jeho následné zrušenie nie je dôvodom, pre ktorý by konanie v spore o zrušenie rozhodcovského rozsudku malo byť zastavené. V tejto súvislosti súd prvej

inštancie poukázal na ustanovenie § 167e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoKR“) s tým, že v predmetnom konaní súd nerozhoduje o pohľadávke, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo ktorá by sa považovala za nevymáhateľnú, ale predmetom konania je rozhodovanie o zrušení rozhodcovského rozsudku, v dôsledku čoho skutočnosť, že na majetok žalobcu bol vyhlásený a následne zrušený konkurz, nemá vplyv na zastavenie predmetného konania. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že skutočnosť, že žalobca sa rozhodol vziať žalobu späť, je výlučne dôsledkom jeho rozhodnutia, kedy dospel k záveru, že na podanej žalobe netrvá a nechce v predmetnom konaní pokračovať. Z toho dôvodu je podľa názoru súdu prvej inštancie možné konštatovať, že zastavenie konania procesne zavinil žalobca a preto súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému. Zároveň súd prvej inštancie v napadnutom uznesení uviedol, že o vrátení krátenej časti súdneho poplatku za žalobu rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

3. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie smerujúce proti výroku II. z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 6.9.2021, sp. zn. 7Csp/89/2019-408 zrušil v časti výroku II., prípadne aby vo veci sám rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznáva náhradu trov konania. Vo vzťahu k odvolaciemu návrhu žalobcu odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať na jeho zjavnú zmätočnosť a nesprávnosť, keďže v danom spore nebol vyhlásený rozsudok č. k. 7Csp/89/2019-408 zo dňa 6.9.2021, avšak zároveň odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 381 CSP, v zmysle ktorého odvolací súd nie je viazaný odvolacím návrhom, ako aj na ustanovenie § 124 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sa každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu, pričom z obsahu predmetného odvolania žalobcu bez akýchkoľvek pochyb vyplýva, že smeruje proti výroku II. uznesenia súdu prvej inštancie č. k. 29Cr/6/2016-213 zo dňa 28.10.2021, vo vzťahu ku ktorému sa žalobca domáha jeho zrušenia alebo zmeny. Žalobca v odvolaní poukázal na rozhodovacia prax súdov, a to napríklad na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 11Co/173/2018, podľa ktorého „účelom osobného bankrotu, či už vo forme „malého“ konkurzu alebo oddĺženia, nie je vytváranie nových dlhov v prípade predĺženia, čo aj formou trov konania, ale zbavenie sa dlhov starých.“. Žalobca tiež uviedol, že súdy pri rozhodovaní o náhrade trov konania využívajú analógiu legis s Exekučným poriadkom, a to konkrétne s ustanovením § 203 ods. 3 v znení účinnom do 31.3.2017. Zároveň žalobca poukázal na § 257 CSP a uviedol, že vzhľadom na sledovaný účel predmetného ustanovenia a skutočnosť, že trovy vytvárajú žalobcovi nový dlh, je podľa jeho názoru potrebné prihliadať na žalobcovu situáciu ako na dôvod hodný osobitného zreteľa. Na základe vyššie uvedeného mal žalobca za to, že súd prvej inštancie rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, pričom rovnopis odvolania žalobcu bol súdom prvej inštancie doručený právnomu zástupcovi žalovaného dňa 13.4.2022.

5. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je v odvolaní žalobcu dotknutom výroku II. vecne správne.

6. Z obsahu predmetného spisu odvolací súd zistil, že žalobou podanou na súd dňa 9.3.2016 sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom Royal Development dňa 4.1.2016 pod sp. zn. RD/129/2915 a ešte pred začatím predbežného prejednanie sporu podľa § 168 CSP a pred začatím pojednávania žalobca podaním zo dňa 29.9.2020 vzal žalobu v celom rozsahu späť, pričom v predmetnom podaní uviedol, že žalobca prešiel oddĺžením s tým, že s poukazom na § 167e ods. 1, § 167f ods. 1, ods. 2 ZoKR mal žalobca za to, že dané súdne konanie bolo vedené už v čase vyhlásenia konkurzu na majetok žalobcu a z toho dôvodu malo byť zo zákona zastavené, čím žalobca zdôvodnil späťvzatie žaloby.

7. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

8. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

10. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 167e ods. 1 ZoKR ak bol vyhlásený konkurz, súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§ 166b).

13. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s obsahom napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a s obsahom odvolania žalobcu odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie v súlade s dvojfázovosťou rozhodovania o trovách konania upravenou platným a účinným procesnoprávnym kódexom rozhodoval v danom prípade v rámci prvej fázy výlučne o nároku na náhradu trov konania, a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP), v ktorom súd prvej inštancie výrokom I. (nedotknutým odvolaním žiadnej zo strán sporu) konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom pred začatím predbežného prejednanie sporu podľa § 168 CSP a pred začatím pojednávania. Súd prvej inštancie v napadnutom uznesení obsahujúcom rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania správne aplikoval ustanovenie § 256 ods. 1 CSP, v nadväznosti na ktoré posudzoval otázku procesnej zodpovednosti za zastavenie konania. Po posúdení obsahu napadnutého rozhodnutia a odvolacej argumentácie žalobcu odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súladnú s ustanovením § 256 ods. 1 CSP, keď súd prvej inštancie správne ustálil záver o procesnej zodpovednosti žalobcu za zastavenie konania v nadväznosti na primárny dôvod zastavenia konania, a to späťvzatie žaloby s poukazom na oddĺženie žalobcu a jeho tvrdenie o zastavení daného konania zo zákona vzhľadom na konkurz vyhlásený na majetok žalobcu (medzičasom zrušený z dôvodu nedostatku majetku). V nadväznosti na žalobcom proklamovaný dôvod späťvzatia žaloby sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého vyhlásenie konkurzu na majetok žalobcu a jeho následné zrušenie nie je dôvodom pre zastavenie konania o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 167e ods. 1 ZoKR, keďže predmetom daného sporu nie je rozhodovanie o pohľadávke, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo ktorá by sa v zmysle § 166b ZoKR považovala za nevymáhateľnú, ale jeho predmetom je rozhodovanie o zrušení rozhodcovského rozsudku. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti správne konštatoval, že skutočnosť týkajúca sa vyhlásenia konkurzu na majetok žalobcu a jeho následného zrušenia nezakladá ex lege dôvod pre zastavenie predmetného konania o zrušení rozhodcovského rozsudku. Odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť, že skutočnosť súvisiaca s vyhlásením konkurzu na majetok žalobcu nemá za následok zastavenie konania v zmysle § 167e ods. 1 ZoKR, nakoľko daný spor sa priamo netýka majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho žalobcovi ako úpadcovi, keďže predmetom sporu nie je uplatňovanie majetkových práv, ale jeho predmetom je žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v súvislosti s ktorou súd preskúmava postup a rozhodnutie rozhodcu alebo rozhodcovského súdu, t.j. žalobcom uplatňované nároky v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku nie sú majetkového charakteru (k tomu obdobne nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 710/2014-35 zo dňa 10.2.2015). Správnosť vyššie uvedeného záveru súdu prvej inštancie následne zakladá aj správnosť v napadnutom rozhodnutí obsiahnutej konštatácie o existencii procesnej zodpovednosti za zastavenie daného konania na strane žalobcu v nadväznosti na využitie jeho dispozičného oprávnenia so žalobou vo forme späťvzatia žaloby, ako aj správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie obsiahnutého v odvolaní žalobcu dotknutom výroku II. napadnutého uznesenia o vzniku nároku na náhradu trov konania na strane žalovaného voči žalobcovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania pri zastavení konania v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP je zavinenie zastavenia konania potrebné posudzovať výlučne z procesného hľadiska, a nie podľa hmotného práva, pričom pojem „procesné zavinenie“ je nevyhnutné vykladať komplexne. Pojem „zavinenie“ je potrebné posudzovať vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu.

14. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu, v rámci ktorej poukázal na rozhodovacu prax súdov, pričom osobitne uviedol uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 11Co/173/2018,

odvolací súd uvádza, že zo žalobcom označeného rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici je zrejme, že toto rozhodnutie sa týka diametrálne odlišnej situácie, kedy predmetom sporu bolo zaplatenie peňažnej pohľadávky, a nie zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ako irelevantnú odvolací súd vyhodnotil aj odvolaciu argumentáciu žalobcu o využívaní analógie legis s Exekučným poriadkom, a to konkrétne s ustanovením § 203 ods. 3 v znení účinnom do 31.3.2017, nakoľko túto by teoreticky taktiež bolo možné aplikovať len v prípade sporov, ktorých predmetom je uplatňovanie pohľadávky, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo ktorá je považovaná za nevymáhateľnú podľa § 166b ZoKR, čo však vzhľadom na predmet daného sporu - zrušenie rozhodcovského rozsudku - nezodpovedá danému prípadu.

15. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o potrebe aplikácie ustanovenia § 257 CSP vzhľadom na skutočnosť, že trovy vytvárajú žalobcovi nový dlh, v dôsledku čoho je podľa jeho názoru potrebné prihliadať na žalobcovu situáciu ako na dôvod hodný osobitného zreteľa, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady úspechu v konaní v zmysle § 255 CSP a od zásady procesnej zodpovednosti za zastavenie konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP aplikovateľnú len vo výnimočných prípadoch za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa a existencia výnimočných okolností. V danom prípade odvolací súd nevzhladol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa a ani existenciu výnimočných okolností, ktorých naplnenie by odôvodňovalo aplikovanie ustanovenia § 257 CSP na rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania. Žalobcom prezentovaná argumentácia vo vzťahu k náhrade trov konania s odkazom na § 257 CSP v žiadnom prípade nenaplnia dikciu tohto zákonného ustanovenia a žalobcom tvrdené skutočnosti nemožno kvalifikovať ako naplnenie kumulatívnych podmienok pre uplatnenie výnimky z pravidla zakotveného v ustanovení § 256 ods. 1 CSP, keďže za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno bez ďalšieho považovať snahu žalobcu vyhnúť sa dlhu vyplývajúcejmu z priznaného nároku na náhradu trov konania v nadväznosti na späťvzatie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku žalobcom za situácie, keď toto späťvzatie žaloby bolo založené výlučne na autonómnom rozhodnutí samotného žalobcu bez toho, aby išlo o úkon, ktorého potreba by bola vyvolaná správaním alebo konaním žalovaného, alebo ktorého dôvod by mal akýkoľvek podklad alebo základ v platnej a účinnej právnej úprave obsiahnutej v ZoKR, v zmysle ktorej vyhlásenie konkurzu na majetok žalobcu nemalo akýkoľvek relevantný vplyv na priebeh a výsledok daného sporu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

16. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na znenie citovaných zákonných ustanovení odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním žalobcu dotknuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správne potvrdil.

17. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. V danom prípade mal v odvolacom konaní plný úspech žalovaný, v dôsledku čoho žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania. Nakoľko však žalovanému v priebehu odvolacieho konania žiadne trovy konania nevznikli, keďže v rámci odvolacieho konania nevznikla žalovanému žiadna poplatková povinnosť a ani nevykonal žiaden úkon prostredníctvom svojho právneho zástupcu, súd žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.2.2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018, podľa ktorého ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva).

20. Toto uznesenie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť v podpísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).